Tusse i Amerika

1964 tjänstgjorde Tusse som militärmusiker samtidigt som han studerade vid musikhögskolan. Han hade bildat familj och köpt hus. Extraknäckte som musiker i alla möjliga och omöjliga sammanhang. Han sov aldrig. Han var trött. Han var slut, utbränd redan vid 23 års ålder. Amerikas president hade blivit skjuten och soldaterna på regementet hade höjd beredskap med skarpladdade vapen på annan ort. Inte nog med det! Tusse hade även en svärmor som styrde och ställde hans liv på ett icke önskvärt sätt.

Då kommer det mycket efterlängtade erbjudandet. Tusse skulle få vikariera som fagottist i en av Sveriges största och förnämsta symfoniorkestrar! Visserligen bara en vecka, men vilket break! Men ack o ve, den lyckan varade inte länge. Tusse skulle nämligen slå på bastrumma i vaktparaden just denna vecka och det var viktigt som fan! Ingen fick ledigt från vaktparaden, så det så! Det blev för mycket för Tusse, han gav upp. Han hade fått nog! Tusses kärlek till chefer resp svärmor var mycket begränsad. Nu ville Tusse bort. Långt bort. Till främmande land. Men hur? Över en natt föddes en djärv plan hos Tusse som gjorde att han redan nästa dag packade resväskan till Amerika, där det fanns CATS som spelade på riktigt och dom behövde ta mej fan inte slå på bastrumma i nån jävla vaktparad!

Tidigt nästa morgon, som var en fredag, påbörjade Tusse sin resa till New York. Men redan i bilen mot Stockholm och Arlanda började Tusse misströsta. Han förstod att den nyinsatta lönen om 710kr på checkkontot inte skulle räcka till en biljett. Än mindre till ett livslångt uppehåll i Amerika. Han hade i alla fall 24 checkar i häftet och om man kunde skriva fler checkar på sig själv, var och en motsvarande 700 kr, skulle det kanske räcka till en biljett? Om banken, där Tusse hämtade ut en check ställd på sig själv, skulle kolla med Tusses bank, så fanns det ju täckning för 710kr. Två banker blir 1400kr och sedan åker jag och säljer bilen, tänkte Tusse. En 5-6 tusen kronor borde räcka både till biljett och till ett sparsamt uppehåll en längre tid.

Bedrägeriet

Nervös som fan parkerade Tusse bilen redan kl 09,00 utanför Arlanda för att köpa biljett. Det gick bara att finna en bank inne vid Arlanda avgångshall. Dessvärre var den stängd. Istället åkte Tusse in till Stockholm och ställde bilen i ett centralt beläget garage. Nu var kl 10,00 och än mer nervös stegade Tusse in på den första banken. ”Till mig själv” skrev Tusse med darrande hand ”700kr”. Tusse kände sig besvärad, men den söta kassörskan gav honom en menande blick och ett leende som gjorde att Tusse för ett mycket kort ögonblick funderade på att skita i Amerika och stanna i Stockholm istället.
- 700 kronor, var så god, sa hon! Vilken lättnad! OK, jag har ju inte gjort något ännu – inget kriminellt i alla fall, tänkte Tusse. Nu till bank nr två!

Väl medveten om att Tusses kriminella bana startar i och med bank nr två, blev Tusse så nervös att han måste gå på systemet och handla. En hela whisky passade precis i bilens handskfack och efter ett par stärkande klunkar visste Tusse vilken bank han skulle besöka härnäst. Med en whiskyvarm känsla i magen tyckte Tusse att kassörska nr två inte var så snygg som den första, men hon hade en djärvare urringning.

- Snygg blus, kommenterade Tusse när han utan vidare fick 700kr av kassörska nr två. Fan

vad lätt det var! Att vara kriminell alltså! Med raska steg klev Tusse in på bank nr tre.
- Var så god, sa den strikt klädde manlige bankkassören till Tusse när han lämnade över 700kr. Vid chocken av att bli expedierad av ett manligt biträde hade Tusse fått kalla fötter och nervositeten började göra sig påmind! Bäst att ta sig en jävel till.

Väl nere i garaget och efter ett par ännu större klunkar whisky tyckte Tusse att det var ganska lätt att vara kriminell. Han hade nu lyckats med konststycket att på ett ganska enkelt sätt skrapa ihop 2100kr och alltefter som promillehalten steg kände sig Tusse kaxigare. Tusse skapade ett system. Två banker och sedan ner i garaget. Pengarna fick nu ligga i handskfacket och flaskan på golvet. Bra system tänkte Tusse, som efter en rad banker började bli lite full. Ganska berusad steg Tusse in på en bank, där den manlige kassören fattade misstankar.
- Jag måste ringa om detta, sa han.
Oj! Oj! Hade Tusse sluddrat lite? Dom mörka glasögonen kanske var lite överdrivet inne på banken?
- Det fanns 710kr på kontot så var så god, sa kassören när han lämnade över pengarna. Tusse var nu både trött och full. Lite mat kanske? Efter maten och lite vila i bilen chansade Tusse på ytterligare några banker med mycket gott resultat.

Handskfacket var nu proppfullt med 100-lappar och checkblocket var tomt! Va fan, hela blocket!? Tusse tog den sista whiskyn och med massor av pengar i fickorna tågade han till en kvällsöppen bank. Ungefär en halv meter hundralappar radades upp på disken framför kassörskan och Tusse bad att få växla dom till tusenlappar.
- Hur mycket är det? frågade hon.
Tusse bet sig i läppen och var för full för att snabbt räkna ut vad 24 x 700 blir.
- Vet inte, sa Tusse. Bilhandlare! Jag är bilhandlare om hon frågar, tänkte Tusse.
- Det bli 16800 kronor, sa kassörskan och radade med van hand upp pengarna. Något omtumlad gick Tusse strax därpå en sista gång ner i garaget för en överläggning med sig själv.

Tänk! Av 24 banker var det bara en som ringde och kollade! Hur gör jag nu? undrade Tusse med sina 17000kr, vilket motsvarade två årslöner. Åka hem till vaktparaden och be banken om ursäkt? Fortsätta? Undras hur lång tid det tar innan jag är efterlyst, undrade Tusse. En lätt huvudvärk talade om för Tusse att spriten började gå ur kroppen. Kanske lite mat och en grundligare planering på nån mysig restaurang? Tusse hade ju råd.

Nästa morgon vaknade Tusse med en skrämmande huvudvärk i en mycket främmande miljö. Tågkupé! Javisst! Trots den blöta middagen hade Tusse förstått att det var svårare att spåra honom om han flög ut från Danmark. Följaktligen hade han tagit nattåget till Köpenhamn. Nu gällde det bara att ta sig ut till flygplatsen och få sig en återställare. Att vara kriminell var ju ganska jobbigt! Det hade faktiskt tagit en hel dag att springa runt i Stockholm till 24 banker.

Utfärden

Ute på Kastrup och efter ett par GT dövades det dåliga samvetet något. Med väskor och instrument placerade i säkert förvar gick Tusse för att köpa biljett till Amerika!
- Ert visum? frågade hon.
- Va?
- Var är ert visum? upprepade damen i biljettluckan.
- Ni måste ha ett visum för att komma in i New York.
Som genom ett trollslag blev Tusse spik nykter och bad att få återkomma.

Efter ytterligare några gin och tonic ville Tusse, som nu började bli van med enskilda överläggningar, pröva en idé. En plan. Tusse hade för tillfället en syster i London och beslöt sig för att hälsa på henne. Tillbaka till biljettluckan och en annan biljettförsäljerska.

- En enkel till New York via London, sa Tusse.
- Var är ert visum? frågade den kvinnliga biljettförsäljerskan som Tusse betygsatte till 7 på en 10-gradig skala.
- Det ordnar jag i London, svarade Tusse.
- OK sa biljettförsäljerskan och Tusse uppgraderade henne omedelbart till 8 på skalan.

Planen, som var genial enligt Tusse, gick ut på att hälsa på systern i London över helgen, fixa visum till Amerika och vara i New York senast måndag kväll. Allt detta då Tusse förmodligen skulle vara efterlyst redan på måndag.

London

Londontullen var mycket noggrann. Ja, faktiskt riktigt besvärlig. Då Tusse hade sina instrument med sig (fagott, barytonsaxofon och klarinett), tyckte den brittiske tulltjänstemannen att verktygen för rörtillverkning inte passade in på den turistnisse Tusse utgav sig att vara.

- What is this? frågade han och höll upp en skalpell som han tagit ur Tusses verktygslåda.
- I cut my own reeds, svarade Tusse.
- And what is this? frågade tulltjänstemannen och höll upp både nagellack, tändstickor och fiskegarn.
- It's also for my reeds, svarade Tusse.

Efter att tömt hela väskan samt tagit en halvdrucken flaska whisky i beslag, frågade tulltjänstemannen ytterligare en gång vad Tusse skulle göra i London?

- I'm going to see my sister this weekend, svarade Tusse för tredje gången och kände sig inte särskilt trovärdig med allt vad tulltjänstemannen radat upp på disken. Dessvärre kunde Tusse inte heller lämna någon adress, men visste att systern befann sig vid Lands End. Whiskyn mindes Tusse att han köpt dagen innan som sömnmedel på tåget och för att göra den uppkomna situationen mindre ansträngd, tyckte Tusse att tulltjänstemannen kunde få flaskan. Detta fick motsatt effekt och Tusse betraktade sig själv som anhållen när tulltjänstemannen gick efter ansvarigt befäl.

Tullbefälet visade sig vara en man med något större allmänbildning än tulltjänstemannen och kunde faktiskt intyga att man hade konstiga verktyg för rörtillverkning. Mycket lättad kunde Tusse efter någon timma lämna tullen efter ett löfte om att vara ute ur UK före tisdag morgon!!
Fy fan för män i uniformer! Han kunde säkert inte spela bastrumma heller!

Efter att ha köpt en tågbiljett till Lands End hade Tusse nästan en halv dag till förfogande i London, varför det bl.a. blev fish and chips och besök på Royal Festival Hall innan han klev ombord på nattåget kl 22,00 till Lands End.

Systerns förvåning och oro dämpades genom ett löfte att Tusse kontaktar föräldrar och övriga syskon i Sverige för att försäkra dom att allt är OK. När Tusse vid sina enskilda överläggningar bara för någon dag sedan kommit fram till att åtminstone den ekonomiska biten bara skulle drabba honom själv och ingen annan, blev han för ögonblicket lite

fundersam då han insåg att hans handlande även skulle drabba familjemedlemmar. Svårast hade varit att åka ifrån sonen som var ett år gammal. Men men, inte tänka på det nu. Lättare att tänka på svärmor och dumma chefer, bastrumma och den jävla vaktparaden!

Ambassaden

Åter i London måndag morgon undrade Tusse hur länge det skulle dröja innan banken upptäckte falsariet med checkerna. Militärmusiken skulle sakna Tusse redan kl 08,00 då hans uppgift bl.a. var att blåsa paradmarsch för flaggan – men hur lång tid skulle det ta innan Tusse blev efterlyst? Bäst att vara i New York innan kvällen. Biljetten var öppen, så det var bara att boka in sig på en avgångstid.

Ovetande om tingens ordning tågade Tusse in på den Amerikanska ambassaden i London för att ansöka om visum. Väl inne i ambassadbyggnaden backade Tusse då väntrummet, liksom en tågstation, var fyllt med människor som tydligen var där i samma syfte. Cirka 35-40 personer satt där. Nästan alla var mörkhyade. En stol blev just ledig framför expeditionsluckan där Tusse placerade sig.

- Han där, sa den långe tjänstemannen i strikt kostym och pekade på Tusse.
- Honom tar jag, sa tjänstemannen vänd mot expeditionsluckan.

Väl inne på ett förnämligt kontor fick Tusse en mycket trevlig pratstund med tjänstemannen som visade sig vara mycket musikintresserad. Efter kortare formalia om hur mycket pengar Tusse hade och vad han skulle göra, svarade Tusse att han sålt huset efter en skilsmässa och hade f.n. 3000 dollar att spendera på musikstudier i New York. Mycket prat om klassisk musik blev det. Tjänstemannen hade även kontakter i Sverige, men Tusse kunde inte finna några gemensamma bekanta. Efter en längre pratstund och ett hjärtligt lycka till befann sig Tusse åter ute på Londons gator. Nu först vågade Tusse titta i passet. Det hade varit lite förmätet att under den trevliga pratstunden fråga om visumet. Tjänstemannen hade i alla fall tryckt dit en stämpel, men Tusse visste inte vad det stod. TRE ÅR! Tusse hade fått ett visum beviljat på tre år! Nästa steg är immigrationsvisum! Det var som fan! Nu jävlar skulle flygbolaget få se på ett riktigt visum! Men det var något som tjänstemannen också hade sagt – att man kanske borde ha tillstånd att föra så mycket pengar ut ur landet, vilket gjorde att Tusse bestämde sig för att deklarera för en mindre summa om det skulle bli nödvändigt.

Ombord på flyget till New York träffade Tusse en flygvärdinna (9 poäng) som kom och pratade med Tusse lite då och då under färden.
- Åh va kul att du ska stanna i New York. Då måste du hälsa min väninna, sa hon och stack en lapp med namn och adress i handen på Tusse. Fan, man kanske ska bli pilot tänkte Tusse och beställde ytterligare en GT.

Under färden hade Tusse förberett sig för ett längre samtal med tullen i New York och blev mycket förvånad då tulltjänstemannen tittade på alla väskorna frågade:

- What's that?
- My baritone sax, sa Tusse.
- OK, Where are you staying?
- What?
- I need a name and an address. A person who can guarantee your visit here.
- Here, sa Tusse som med ens kom ihåg lappen i bröstfickan som flygvärdinnan givit honom.
- OK, enjoy your staying in New York.

Va? Var det allt? Kan inte tagit mer än en minut! Jävla britter och deras tulltjänstemän!

New York

Med instrumenten inlåsta i förvaringsboxar på flygplatsen gav sig Tusse av in mot stán. Jävlar va stort det var! Större än uppfattningen man får på bio. Kvällen var sen och Tusse var trött. Måste bara hitta ett hotell och sedan enskild överläggning nästa dag. Det var inte så lätt. Samtliga centralt belägna hotell var fullbelagda eftersom New York var värd för världsutställningen detta år. Men ett hotell kunde tänka sig att inhysa Tusse för en natt. Så fick det bli.

Uppvaknandet nästa morgon kunde ha varit mindre ångerfullt. Med efter en dusch och en stadig frukost hade Tusse redan en plan. Eftersom han inte kände någon i New York bestämde sig Tusse för att leta reda på Claes Dahlgren som var en känd radioröst i Sverige. Han presenterade alltid sina program ”Detta är Claes Dahlgren i New York” och berättade vad som hände på jazzfronten i New York. Swedish Radio var ganska lätt att hitta och Claes Dahlgren blev uppenbart smickrad då en beundrare kommit ända från Sverige för att uttrycka sin tacksamhet över ett bra program. Med glädje och stolthet visade han runt i kontorslokalerna och studion. Tusse blev lite förvånad över att det inte var större utrymmen.

När Claes fick höra om Tusses bostadssituation, rekommenderade han honom att söka sig till YMCA. Där är det billigt och det motsvarar svenska KFUM (Kristliga Föreningen för Unga Män). Han till och med ringde och beställde rum åt Tusse. Va fan, är det bara billigt kan jag väl tacka Jesus någon gång, tänkte Tusse och hämtade sina instrument vid flygplatsen.

Väl framme med alla väskorna i lobbyn på YMCA, blev Tusse uttittad av alla brudarna som satt bakom glasväggen i cafeterian. Ja ha, hit men inte längre får tjejerna komma. Mycket färger var det. Många mörkhyade med färgstarka kläder och hårt sminkade. Röda läppar och några med blont svallande hår. Peruker, tänkte Tusse. Prostituerade? Vem vet? Upp till rummet, som var litet och mörkt. Sparsamt möblerat med säng, bord, stol, spegel på väggen och nåt Jesuskors, och där började Tusse planera för nästa drag.

Efter att studerat kartan över New York var det dags för en dusch i det gemensamma badrummet i korridoren. Turligt nog var det bara en gentleman i badrummet under den tidiga kvällen. Mycket artigt frågade han om Tusses förehavanden i New York. Tusse svarade så gott han kunde och förde talet in på alla tjejerna som satt i cafeterian. Den artige mannen svarade att dom alltid satt där och sa något som Tusse översatte till ”Det är bara att ta för sig”.

Med ett par stadiga whisky innanför västen gick Tusse ut för att leta reda på en jazzklubb som Claes Dahlgren rekommenderat. Nere i lobbyn passade Tusse på att titta in i cafeterian. Ett steg in över tröskeln blev ett mycket snabbt steg tillbaka. Det var inga tjejer som satt där! Det var män – var enda en! Mörka som fan! Den enda vita killen Tusse sett var mannen i badrummet. Han också? Transvestit? Vem vet? Tusse tittade försiktigt en gång till och såg hur ögonen lyste på ”tjejerna” och hörde röster inom sig som skrek: ”Oskuld! Oskuld! Våldtäkt!” Hur fan skulle han klara sig ur detta?

Väl inne på jazzklubben glömde Tusse för ett ögonblick sin prekära bostadssituation. Senare, under kvällens enskilda överläggning, funderade Tusse varför Claes Dahlgren varit så snabb att rekommendera YMCA och även hjälpt till med att beställa rum? Nä, fy fan, Måste fixa en annan bostad.

Herr Grå

Åter på väg med alla väskorna till flygplatsens förvaringsboxar funderade Tusse på hur han skulle lösa bostadsproblemet. Hotellen kunde erbjuda någon enstaka natt, varför Tusse insåg att han måste gilla läget och från den utgångspunkten lära känna stån lite bättre.

Under följande veckor hyrde Tusse in sig tillfälligt på olika hotell och botaniserade New York ganska grundligt. Han besökte världsutställningen flera gånger, letade reda på dom bästa jazzklubbarna, besökte frihetsgudinnan, lärde sig kommunikations- och gatusystemet. Efter en månad hade han lärt känna en hel del människor. Mest bartenders. En av dom hade talat om för Tusse att herr Grå ”kommer in till stån nästa månad”. Tusse hade aldrig träffat herr Grå och såg fram emot detta möte.

Herr Grå hade, enl egen utsago, just ”hoppat av” Duke Ellingtons orkester och blev jätteglad över att få prata svenska igen. Ännu gladare blev hr Grå då han kunde låna lite pengar av Tusse. I gengäld presenterade herr Grå honom för alla kända jazzmusiker i New York. Bl.a. tog han med Tusse till ”The floor” där alla musiker träffades och gav varandra jobb. Han presenterade Tusse för musikerna i Woody Hermans orkester, där han fick en riktigt god vän i barytonsaxofonisten Tom Anastas.

Herr Grå visade Tusse på barer för vita jazzmusiker och barer för svarta jazzmusiker, där man kunde käka ”neger-mat”. Den skjutne presidentens porträtt hängde på samtliga barer och Tusse förstod nu hur stor frågan var angående den segregations-lag som Kennedy drivit igenom, där alla svarta nu fått samma rättigheter som vita.”Don’t spit on the floor” var det skyltat på många barer. Märkligt. Det var som att kliva in i 1800-talet i en av världens mest moderna städer.

En dag presenterade hr Grå Tusse för ägaren till en studio, där man hade kopior av de kända storbandens repertoar. Man kunde alltså repetera Count Basies orkesterrepertoar, eller Duke Ellingtons orkesterrepertoar o.s.v. vilket gjorde att musikanter som vikarierade i olika storband hade god kännedom om respektive orkesters repertoar. Rehearsal bands kallades företeelsen. Ägarens fru, som var ekonomiskt ansvarig, sa till Tusse:

- It’s 2,50 dollar per hour.
- OK, sa Tusse som tyckte att det var dåligt betalt för att vara Amerika.
- And how shall we do with the payment?
- We can arrange that later, sa Tusse som hade det ganska bra ställt.
- OK, sa hon.

För att testa Tusse erbjöd man honom till i början en mindre grupp om fyra blåsare och komp. Passade precis, då Tusse var väl förtrogen med just den besättningen. Kul som fan var det. Bra arrangemang och mycket Gerry Mulligan där Tusse presenterade några plankade solon. Vid låtar som Tusse var väl förtrogen med, gjorde man repriser. Bra sväng tyckte Tusse och trivdes som fisken i vattnet. Efter en vecka, med många repriser, kom ägarens fru och sa:

- How about the money?
- It can wait, sa Tusse som fortfarande betraktade sin budget i balans.
- NO! I want my money now, sa frun nu med något mörkare ögon.
- What? I thought I’d get paid, sa Tusse och rodnade.

Alla som hört dialogen gapskrattade och lite skamsen lämnade Tusse barytonsaxen i pant under tiden han hämtade pengar. Det tog lite tid då Tusses favoritbank, som mot en högre

summa (20 dollar) växlade in svenska 1000-lappar, låg långt ifrån studion. På återvägen förstod Tusse att han fått kredit enbart för han var god vän till herr Grå. Tusse betalade skulden, tackade för sig för att aldrig återvända. Sorry.

Birdland

En av dom mest kända jazzklubbarna var Birdland, där det bl.a. fanns en matavdelning med pråligt möblemang och vita dukar på borden. En bar och enkelt stolsmöblemang nedanför den lilla estraden fanns det också. Vid ett av dom dukade borden placerade sig herr Grå med fru på var sin stol, som var förgyllda med guldornamentik. Mitt emot unga fru Grå satt Tusse nedsjunken i soffan och till höger om honom var det tomt. Vid bordet till vänster om Tusse satt två äldre damer och smorde kråset. Kvällen var ung och första set med självaste Miles Davis skulle just börja. Ganska många dry martinis blev det och just när första set led mot sitt slut kom maten in på bordet. Oj va läckert. Kött kan dom verkligen i Amerika och Tusse lät sig väl smaka. Efter några tuggor kommer Miles Davis till bordet för att hälsa på herr Grå. Miles Davis gillar inte vita människor, men visar respekt för herr Grå genom att kyssa honom mitt på munnen! Hela jävla tungan långt ner i halsen! kommenterade herr Grå något senare.

Efter att beviljat Tusse med en tung blick sätter sig Miles Davis bredvid honom för att språka med herr Grå. Tusse känner trycket. Vilken karisma, tänker han men förblir alldeles tyst. Att Miles Davis sitter vid ett bord med enbart vita väcker en viss uppmärksamhet, och damen vid bordet bredvid, till vänster om Tusse, börjar ropa efter den berömda musikern. Tusse, som återupptagit sitt ätande, blir ganska irriterad på damen då hon hela tiden flaxar med armen just ovanför hans tallrik för att väcka uppmärksamhet. Fullständig ignorerad fortsätter hon med sitt flaxande och ropar Miles! Miles! Just när Tusse skall ta nästa tugga blockerar damens arm vägen mellan gaffel och mun. Lätt irriterad biter han demonstrativt damen i armen.

- Nej, för fan! Det är Ava Gardner! tillrättavisar herr Grå honom bestämt.

Mycket förvånat vänder sig Tusse mot damen som med ett urskuldande leende visar ”No harm done”! Tusse log tillbaka och undrade vart skönheten tog vägen?

Tusse hänger runt med herr Grå en hel del och får många kontakter. Veckorna går och Tusse börjar bli orolig för pengarna som håller på att ta slut. Herr Grå berättar för Tusse vilka knep det fanns att klara sig undan hotellräkningar, vilket inte var något för Tusse som inte ville göra något olagligt i USA. Men, trots allt visar det sig att Tusses visum inte fått någon giltighet, då han inte vågat anmäla sig till immigrationsverket inom 30 dagar efter ankomsten! Alltså hade Tusse brutit mot immigrationsbestämmelserna och kunde utvisas enbart av den anledningen.

Spanska Harlem

Tusse har nu lämnat hotellen i centrum och flyttat upp till 96:e gatan i det s.k. Spanska Harlem och hyrt ett rum med pentry. I rummet, som var ännu mer sparsamt möblerat än rummet på YMCA, satt strömbrytaren till den nakna taklampan på väggen mitt emot entrén. Vid hemkomsten första natten måste Tusse treva sig över golvet till andra sidan rummet för att tända. På väg i mörkret undrade Tusse om hyresvärden haft party i rummet eftersom det knastrade när han trampade i alla brödsmulor? Frääs sa det när han tände. Alla kackerlackorna försvann blixtsnabbt in i skrymslen och vrår! Många hundratals

kackerlackor! På golvet! På väggen! I sängen! Överallt! Det var därför det luktade så konstigt i huset. Tusse vågade inte lägga sig i sängen utan inväntade morgonljuset på den hårda stolen för att nästa dag hyra in sig hos några närboende musiker.

Två musiker med gott musikaliskt renommé. Morty, 47 och Eddie, 52. Morty var tenorist och hade varit ordinarie vikare för Zoot Sims respektive Stan Getz i Woody Hermans orkester som gick under benämningen ”The Third Herd”. Saxligan i orkestern kallades med rätta för ”Four Brothers”. Eddie var klarinettist och skulle nästa månad börja med Louis Armstrong. Tusse kände nu att han umgicks med ”the upper ten”. Gräddan av USA:s jazzmusiker.

Musikerna hyrde en lägenhet i andra hand i närheten av 96:e gatan. Tusse var hjärtligt välkommen och mot en förskottsbetalning fick han eget rum. Det fanns en tredje person, som kom och gick lite hur som helst. Det märktes på stilen att han inte var musiker – han var langare till yrket. Tusse backade inte för att musikerna var heroinister. Dom var ju snälla och visade ett stort intresse för Tusse. Många högtidliga stunder blev det när Tusse och Morty jammade på fagott och tenorsax, fint sound. Morty visade Tusse några knep med olika stämföring och fraser. Stundtals svängde det ganska ordentligt.

Tusse som sett att Woody Hermans orkester skulle uppträda på Carnegie Hall frågade Morty:
- How do I get to Carnegie Hall?
- Practice man. Practice, svarade Morty.
Tusse, som hade lite besvärligt med språket, förstod i alla fall vitsen.

Mer beklämmande var det när Tusse, med danska Lollou i sällskap, gick på apoteket för att köpa vaselin till fagottens uttorkade korkar.
- I need some vaselin, sa Tusse.
- For what purpose? frågade den feminine apotekaren med en intresserad blick.
- It’s for my instrument, sa Tusse.
- And what do you play? frågade den leende apotekaren förväntansfullt med huvudet lite på sned.
- I’m a fagotplayer, sa Tusse.
Med ett jättesmile och tindrande ögon skulle apotekaren just säga något, när Lollou förklarade att fagott heter bassoon på engelska! Tusse tyckte själv att fadäsen var ganska kul.

En dag när Tusse kom hem till lägenheten var instrumenten borta, Både fagott och barytonsax. Inbrott, tänkte Tusse. Morty satt ganska drogad på en stol och såg konstig ut. Tusse frågade om instrumenten och efter en stund erkände Morty att han lånat dom. Lånat? Ja, till pantbanken! Hämtar jag inte ut dom nu får jag aldrig tillbaka dom, tänkte Tusse. För sina nästan sista slantar löste Tusse ut instrumenten från pantbanken, tackade för sig och gick för att söka jobb.

Under tiden Tusse sökte jobb fick han bo hos Lollou med make Louis, en mexikansk trumpetare som tjänstgjorde som militärmusiker. Tusse och Louis hade mycket att prata om. Tusse bodde på golvet i någon slags garderob, där det kom fram en liten mus om nätterna. En mus på 5:e våningen tänkte Tusse. En mus i varje lägenhet på varje våning? Många möss blir det i New York. Fy fan! Tusse längtade hem, men visste inte hur han skulle göra.

Long Island

Hemlängtan gjorde sig alltmer påmind, men hem till vad? Svärmor och fängelse? Nä, jag söker det där jobbet där man annonserar efter ungdomar som vill sälja. Vid intervjun drog Tusse till med att han hade erfarenhet av bilbranschen. Han hade ju sålt sin förra bil och köpt den nuvarande. Den nuvarande ja. Undras vad som hänt med den? Tusse hade i alla fall skickat hem nycklarna och talat om var den stod.
- Can you sell magazines? Frågade intervjuaren.
- Sure I can, tyckte Tusse.
- You are hired.

12 ungdomar, mestadels av utländsk härkomst, kördes ut till Long Island och inkvarterades på ett motell. Nästa morgon var det presentation och information. Det hela gick ut på att sälja tidningsprenumerationer vid dörr. Alla kända veckomagasin var representerade på listan, till olika priser förstås. Av de kontrakt man lyckades teckna med kunden utgick det några procent i ersättning som lön. Långa dagar och märkliga bemötanden. Eftersom Tusse inte sålde något blev det heller ingen lön. Men, till slut lyckades Tusse sälja någon prenumeration i alla fall. En dag tog en manlig kund Tusse avsides och mycket allvarligt framförde han negativa synpunkter på dörrförsäljningen och sa att organisationen inte var rumsren!?

Denna varning besannades redan nästa dag, då samtliga ungdomar blev arresterade och satta i förvar under en eftermiddag. I häktet tittade ungdomarna på tavlan ”Wanted from FBI” och ”Wanted from CIA” Men ingen tittade på ”Wanted from Interpool”. Tusse vågade inte heller se efter om han fanns med på listan från Interpool. En av cheferna kom ner till stationen och som genom ett trollslag var alla ute på gatan igen. Ingen reprimand eller förklaring. I bilen tillbaka till motellet lutar sig en av dom mindre begåvade ungdomarna av italiensk härkomst mot Tusse och viskar förtroligt:
- This is the maffia!
Jävla idiot! Vad hade han för belägg att säga det? Maffian handlar ju om mord, utpressning och korruption. Hårda tag. Så var det i alla fall i filmens och Tusses värld.

En märklig händelse noterade Tusse när cheferna vid ett motellstopp trakasserade den färgade barpianisten, som efter ett tag lämnade lokalen. Dåliga vibbar, tänkte Tusse som senare på kvällen sa upp sig.
- Yes, we wonder how you are doing, so we took care of your horns if you should leave us, sa en av cheferna. Lite skärrad lämnade han cheferna och något senare, efter enskild överläggning, hade Tusse en plan.

Efter några dagar, och för att vinna tillbaka chefernas gunst, tog Tusse av sina alltjämt sinande besparingar och ”bjöd” en kund på en prenumeration vilket cheferna uppskattade så pass att han fick tillbaka sina instrument redan samma kväll. Nästa morgon kl 04,30 smög Tusse iväg från motellet med allt bagage till en närbelägen busshållplats.

Tillbaka till Manhattan

Väl inne på Manhattans gator igen funderade Tusse över vart han skulle ta vägen i denna tidiga morgontimma. Herr Grå bodde alltid på ett och samma hotell när han var i New York. Ett hotell med lägenheter i alla tänkbara storlekar, som definitivt inte passade Tusses budget. Hotellet bredvid var ett ”vanligt” hotell där Tusse skrev in sig och betalade med sina sista slantar för några dagar. Nu var det verkligen kris och det blev herr Grå som fick bjuda Tusse på middag några dagar framöver. Tonfisk med ris och ärtor serverades i lägenheten. Efter tre dagar började portieren på Tusses hotell att prata om nästa hyra som mer eller mindre redan förfallit till betalning. Man hotade med att byta ut dörrlåset till Tusses rum. OK, byter dom

lås så tar dom mina instrument i pant, tänkte Tusse som redan hade en plan. Men först en rekognosering i området.

Hotellens huskroppar var hopbyggda dom första 10 våningarna. Sedan var båda hotellen påbyggda med ytterligare 8 våningar i exakt lika tornkonstruktioner. Mellan de påbyggda tornen fanns det ett tomrum om drygt 1 meter. En baggis, tänkte Tusse när han studerade byggnationerna från gatuplan. Eftersom det var förbjudet att vistas på hustaken måste Tusse vänta till mörkrets inbrott. Folk sköt på varandra från hustaken. Vita sköt på vita och svarta på svarta, för att ge varandra skulden.

På kvällen smög sig Tusse upp på hotellets platta tak och kollade om kusten var klar. Lite knepig vindsdörr och många människor i trapphuset gjorde att Tusse måste vänta till midnatt. Omsorgsfullt iklädd mörka kläder lastade Tusse senare upp allt sitt bagage på hotelltaket! Därefter gick han ut genom lobbyn, lämnade nyckel till den leende portieren och gick ut i natten för att aldrig mer återvända till just det hotellet. Trodde han. Tusse hade varit för nervös för att riktigt kolla taket och dess utformning med tillhörande risker.

Raskt över till det andra hotellet och eftersom Tusse efter hand blivit känd som god vän till herr Grå, var det bara att nicka till portieren som aldrig frågade något. En snabb titt in till herr Grå för att informera om att Tusse tänkte lyfta över bagaget från andra hotellet via taket, fick hr Grå att se något förvånad ut. Tusse behövde hjälp med mottagandet och unga fru Grå tyckte det verkade spännande och anmälde sig som frivillig.

Väl uppe på taket till herr Grås hotell fick Tusse en klump i halsen. Runt taket fanns en meterhög mur som var 1,5 decimeter tjock med rundad kant upptill. Inget att stå på! Mot gatan var det 18 våningar ner! Mot hotellet med Tusses bagage var det drygt 1 meters luftrum mellan huskropparna och 8 våningar ner. Tusse fick svindel bara av att titta 8 våningar ner. Luftrummet blev allt större ju längre Tusse funderade. Säker 1,5 meter eller ännu längre. Avståndet växte än mer. Tusse visste att om han väl klev upp på muren fanns det ingen återvändo. Det gick inte att stå stilla på muren, då man inte kunde hålla balansen på den rundade kanten. Han måste omedelbart ta ett språng så pass hårt, att om han missar måste det finnas en chans att klamra sig fast vid muren. Åh, Herre jävlar. Mina instrument! Unga fru Grå blev rädd.
- Vi går ner, sa hon.

Lyckligtvis hade herr Grå fått lite pengar för en spelning och en hela whisky väntade på rummet. Nu blev det gemensam överläggning om ett eventuellt genomförande av cirkusnumret, eller om projektet skulle läggas ner. Alltefter som whiskyn sjönk i flaskan steg modet hos Tusse, samtidigt som han visste att när whiskyn är slut har han nog inget bra omdöme för det perfekta språnget.
- Nu, sa Tusse
- Nu måste jag försöka.
Unga fru Grå var inte sen att följa efter, eftersom även hon var stärkt till sinnet. Tusse, som var först uppe på taket, tog sikte på muren mitt emot och utan att titta ner, klev han upp på första muren och tog ett perfekt språng, utan att snubbla, landade med ena foten på motsatta hotellets mur och av bara farten blev det liksom ett elegant kliv ner på taket där alla väskorna stod. Snabbt som ögat började Tusse att lyfta över instrumenten till fru Grå. Nu märktes det att avståndet mellan hotellen var ganska stort, då fru Grå hade svårt att ta emot bagaget eftersom fagottväskan var både kort och tung. Så var det äntligen klart! Nu gällde det bara att ta ett lika perfekt språng tillbaka. Ansträngningen och den friska luften gjorde att Tusse kände sig lite nyktrare och dumt nog tittade han ner. Utan en tanke på att han gott och väl skulle kunna ta hissen ner till en förvånad portier till det hotell på vilket tak hann nu befann sig, tog han ett språng tillbaka och snubblade bara lite. Piece of cake tyckte Tusse, när han senare tömde whiskyflaskan tillsammans med herr och fru Grå.

Nästa drag

Tusse kände sig ganska uppgiven. Utan pengar, utan bostad och utan arbete funderade han på hemfärd – men hur. Han skulle arbeta sig hem! Hem, via Amerikalinjen så klart! Med instrumenten i säkert förvar på pantbanken tågade Tusse upp till kontoret för Svenska Amerikalinjen som seglade mellan New York och Stockholm, eller var det Göteborg. Skit samma. Nästan lika stora som Titanic! Det kunde bli en behaglig överfärd som tog 7-8 dygn. Väl uppe på kontoret visade det sig att Tusse fick jobb som kontorspojke. Kopiera stenciler och dela ut post m.m. Han kunde börja redan nästa dag.

Nu bostad. Med en slant på fickan som han fått för instrumenten på pantbanken tågade Tusse in på det hotell där han sovit första natten i New York och hyrde in sig för en vecka. Nu löser vi alla problem, tänkte Tusse vid kvällens enskilda överläggning.

Arbetstiden var 09,00-17,00 måndag-fredag och 09,00-13,00 på lördagar och efter några dagar kände sig Tusse redan hemmastadd på kontoret. Några pratade givetvis svenska, men dom flesta var amerikaner.

Efter tre dagars arbete låg Tusse mycket nöjd och vilade på hotellsängen. Undras hur många veckor jag måste jobba för att få ihop till en biljett, tänkte Tusse när telefonen ringde.
- Tusse? Frågade en röst.
- Yes.
- I am bla bla bla, and we have been looking for you.
Tänk om det var den orkesterledaren som Tusse försökt kontakta?
- Can I come up? Frågade rösten.
- Sure, sa Tusse.

Dom ringer precis som ägaren till rehearsalstudion. ”Hi Tusse, I heard you are in town” hade han sagt för att man ska känna sig smickrad. Som nu. Spännande, vad det kan vara för erbjudande? Man kanske ska stanna i alla fall? Tänk att få komma hem med en turnerande orkester från USA? Svindlande tankar..

När dörrklockan ringde stod Tusse beredd innanför dörren och öppnade omedelbart. Nu gick allt väldigt fort. Två stadiga herrar med hattar lika breda som axlarna. Bill och Bull, tänkte Tusse som tyckte att dom såg ut som filmbovar.
- Tusse?
Nu blev Tusse även varse pistolen Bill riktade mot hans mage. Gangsters!?
- Tusse? upprepade Bull i samma stund som han visade polisbrickan.
- Yea.
- Well, we are from Better Buziness Bureau and we want to see your passport.
Genast gick Tusse in i klädkammaren bredvid entrédörren och hämtade passet som alltid låg i kavajfickan. Tillbaka ute ur garderoben trodde Tusse att han skulle bli skjuten, då både Bill och Bull hade dragit sina vapen som nu riktades mot honom.
- Don’t do that, sa Bill.
- We have to be careful, ursäktade sig Bull när han stoppade tillbaka pistolen i hölstret.
- Do you have any weapons? frågade Bill samtidigt som han gick in i klädkammaren.
- No.
- You are coming with us, sa Bill när han kom ut ur garderoben med Tusses kavaj i handen.
- I just have to…
- Now, sa Bull.
- …packa, försökte Tusse.

Fastkedjad i handfängsel mellan Bill och Bull, måste Tusse gå alla 23 våningarna ner då hissarna tillfälligt var ur funktion. På varje våningsplan stod det folk och väntade på hissarna.

Alla stirrade på den udda trio som passerade, där Bill och Bull förmodligen såg ut som hjältar som lyckats fånga den förrymda brottslingen. Vilken defilering!

Bakom lås och bom någonstans på södra Manhattan satt nu Tusse i en jättestor bur med många suspekta typer. Buren rymde 12-14 personer och var placerad mitt på golvet i ett jättestort rum. I buren fanns det också en toalett utan sittbräda och själva avträdet var skylt med en meterhög vägg, där det stod en mörkhyad man och onanerade öppet. Utmed väggarna i jätterummet fanns det mindre burar i olika storlekar som rymde 2-4 personer. En filt och en madrass var allt man fick i buren och på natten frågade Tusse vakten om han kunde få en kudde?
- Fuck and die, fick Tusse till svar.
Värst vad han var vresig. Men, efter några dagar fick Tusse komma till en cell för 4 personer som dessutom hade förmånen att få gå omkring i jätterummet under dagen. Vaktens utfall var bara en test för att gradera fångarnas temperament och givetvis placeringen därefter.

”Tusse till vakten” ropade högtalaren. Nu var det dags. Dags för förhöret som Bill och Bull pratat om.
- Don’t get involved with those people, hade dom sagt till Tusse.

Förhörsledaren med bandspelare och en bisittande tolk började förhöra Tusse om hans bakgrund och förehavanden. Så gott det gick berättade Tusse mycket artigt och atmosfären i rummet var OK tills frågan kom:
- Are you a communist?! Förhörsledaren skärpte tonen.
- No.
- Are you a communist? Upprepade förhörsledaren. Nu med en mycket mer bestämd röst.
- No I’m not, sa Tusse.
- You played with Eddie McAndrews orchestra in Helsinki 1963 at the European communist festival!
Va fan, tänkte Tusse. Det var ju hemligt. Bara familjen visste att vi spelade där! Hur kunde dom veta det i Amerika? Dom måste ha fotograferat oss, eller så deklarerade Eddie orkestern bakom våra ryggar. Who knows? Med tanke på Charles Chaplin och hur Amerika förföljde kommunister, blev Tusse mycket pedagogisk och lugnt och sakligt förklarade han hur det kom sig att dom, som inte var kommunister, spelat på festivalen. Förhörsledaren kunde inte göra mycket mer än att notera förklaringen. Han fortsatte:
- By the way. Our consul in London is very disappointed with You. He thought you were a nice guy.
Å fan. Självaste konsuln. Det var därför han fått ett så pass förmånligt visum i London. Undra på att Tusse inte fann några gemensamma bekanta. Inte samma division.

Tillbaka i cellen funderade Tusse på hur det var med hissarna på hotellet? Var dom avstängda bara när Bill och Bull var där? Who knows?

Hemfärden

Efter 12 dagar i fängelset på Manhattan skrek högtalaren ”Tusse going out”. Bill mötte vid vakten och körde honom till flygplatsen. Tusse och Bill hade blivit lite kompisar, så handfängsel var det inte tal om. Bill hade i alla fall makten, tänkte Tusse när han såg den putande kavajen. I cafeterian på flygplatsen frågar Bill hur Tusse hade hamnat i denna situation. Tusse berättade för Bill som lyssnade artigt.
- You can give him this over the Atlantic if he wants to jump, sa Bill när han överlämnade passet till flygvärdinnan.

Under färden fick Tusse låna en rakapparat av flygvärdinnan (5) och putsade bort 12 dagars skäggstubb. Fräschade till sig på den trånga toaletten och utarbetade en plan. Tusse kunde ju inte åka direkt till Arlanda, där polisen förmodligen skulle möta honom. Alltså tänker Tusse hoppa av när planet mellanlandar i Köpenhamn.

De resenärer som skulle vidare till Arlanda lotsades in i ett väntrum på Kastrup. Tusse var snabbt framme hos den kvinnliga kontrollanten (6) och sa att han måste stanna i Köpenhamn för att senare flyga till Stockholm.
- Ett ögonblick, sa kontrollanten och gick efter något.
En civilklädd polis kom genast fram till Tusse och sa:
- Herr Tusse, Ni vet väl att den svenska polisen önskar tala med er i Stockholm?
Utöver resenärerna satt det fyra herrar i väntrummet utan bagage. Inga hattar, men påfallande lika Bill och Bull. För helvete! Vilket pådrag!

Den unge stewarden kom fram till Tusse och sa att det finns plats längre fram i planet. Tusse tackade nej och var vid tillfället ganska uppgiven, men ångrade sig efter någon minut och gick fram till stewarden:
- Menar du första klass?
- Javisst, och visade Tusse till en vräkig fåtölj.
Efter ytterligare någon minut kom stewarden fram med en 50cl-flaska whisky som han överlämnade till Tusse med orden:
- Var så god. Bolaget bjuder.
På mindre än 40 minuter hade Tusse mycket tacksamt dragit i sig nästan allt av flaskans innehåll när planet stannade några 100 meter från terminalbyggnaden. Tusse förstod att polisen skulle ta honom i tullkontrollen och ville inte utsätta sig och resenärerna för detta obehag. Under tiden satt han kvar och märkte hur whiskyn gjorde sitt. Han tittade ut genom karbinfönstret och såg lite dimmigt hur man övade något på flygplatsen. Något hade hänt? Polisbilar, folk med hundar. Hundar som delade sig och blev två. Jag borde inte tagit den där sista, tänkte Tusse när stewarden kom fram och sa:
- Herr Tusse, dom väntar på er.
- VA! Inte dom?
Jo då! Utanför planet, vid nedre delen av stegvagnen, stod en herre i trenchcoat. Ingen hatt, tänkte Tusse när han sträckte fram handen och sa:
- Jag heter Tusse. Är det mig ni väntar på? Mannen i trenchcoat tittade fortfarande mot flygplansdörren när Tusse presenterade sig och mycket förvånad granskade han Tusse uppifrån och ner.
- Det är OK, vinkade han till alla enheter som försvann, och kvar blev bara en polisbil med chaufför och en jättestor chäferhund.

Tusses bagage, en nästan tom whiskyflaska, beslagtogs. Så iväg till sigtunahäktet.
Tusse vaknade nästa morgon på en brits i en öppen cell av att den stora chäfern nosade honom i ansiktet. Senare under dagen transporterades Tusse till sin hemstad, ca 10 mil från Sigtuna.

Äntligen hemma

Tillbaka i hemstaden och placerad i säkert förvar fick Tusse ett märkligt besök i häktet. Självaste bankdirektören! Om Tusse bara skrev på en revers om 17000 kr blev checköverdraget omvandlat till ett lån och då fanns det inget man kunde anklaga Tusse för. Varför denna sympati? Långt senare fick Tusse förklarat för sig att bankdirektören själv hade försnillat lite pengar som tjänsteman på en bank där han tidigare tjänstgjort någonstans i södra Sverige. Han var så omtyckt att man upphöjde honom till kamrer och genom den högre lönen kunde han betala tillbaka sin skuld. Ja-ha, tänkte Tusse – oss bovar emellan.

Den kranka blekhetens eftertanke

Nu blev det långa dagar i väntan på rättegång. Men vad skulle Tusse anklagas för?
Tusse tänkte tillbaka på dom senaste dryga fem månadernas äventyr.

Han tänkte på Jane. En 10-poängare som Tusse var mycket förtjust i. Mörk skönhet, 19 år och nästan aldrig kysst. Tusse lämnade alltid 20 dollar till henne, som hon kunde använda till sin sjuka mor.

Han tänkte på hallikarna som jagade honom ut på 5:e avenyn, där en taxichaufför såg situationen och i farten höll upp bildörren åt Tusse som snabbt hoppade in. Chauffören frågade vad det var frågan om? Tusse berättade att han spolat en överviktig, tandfattig, prostituerad (-1) med kommentaren ”att med hennes ansikte var hon inte ens värd 25 cent”. Chauffören misstänkte att hallikarna skulle vanställa Tusses ansikte som hämnd.

Han tänkte på samtalet med trumpetaren Roy Elridge vars kompis skulle mörda honom på toaletten bara för att Tusse varit för full för att veta vem han pratat med.

Han tänkte på en basist som knarkat sönder sig. Basisten frågade orkestern på baren om han fick sitta in en låt på kontrabas och bara spela för Tusse som tack för att han fått 5 dollar. Tusse blev lite förvånad då orkestern, med så pass kända och duktiga musiker, genast lät honom komma upp på estraden. När han började spela märkte Tusse att det var något utöver det vanliga! Han har bara tur, tänkte Tusse som började skratta. För att inte göra sig till åtlöje, eller skämma ut basisten, gick Tusse bakom scenen där det fanns ett utrymme för matgäster. Då väder sig basisten helt om med ryggen mot orkester och publik och bara spelar enbart för Tusse. Båda två skrattar hjärtligt och Tusse trodde inte det var sant. Att en så nerknarkad person över huvud tagen kunde spela. Wilbur Ware hette han. Fy fan va bra det var!

Han tänkte på sin gode vän barytonkollegan Tom Anastas och alla övriga fantastiska musiker han lyssnat till om kvällar på olika barer. Gerry Mulligan, Bob Brookmeyer, Stan Getz & Astrud Gilberto och många, många fler.

Han tänkte på alla trios som satt på barerna och spelade. Världsmästarjazz! konstaterade Tusse varje gång. Herr Grå hade förklarat att dessa bar- och studiomusiker aldrig lämnar New York.

Han tänkte på Micmac-indianen i fängelset, som hela tiden ville att Tusse skulle trolla.
- Do some tricks, sa han. Då Tusse frågade varför, svarade indianen:
- I thought you said you where a magician, not a musician.

Han tänkte på ambassadören i London. På flygvärdinnan och hennes väninna i New York som Tusse faktiskt bjöd ut på middag en kväll. Kunde kanske blivit något, men nej. Tusse kunde inte ljuga utan berättade alltsammans för väninnan som lämnade lokalen utan att säga adjö. Än mindre tackade hon för maten. Överklass tänkte Tusse.

Han tänkte på alla nätter som han i djup förtvivlan genomlidit i längtat efter sin familj och framför allt efter sin son! Fy fan vad olycklig han hade varit denna tid. Skönt att vara hemma!

Sonen ja! Sonen befann sig på ett barnhem mellan hemorten och Nyköping. Tusse skulle förpassas till Nyköping för att i fängelse invänta rättegången. Tusse frågade om han kunde få hälsa på sonen på väg dit? Tveksamt. Men med svenska motsvarigheten till Bill och Bull kunde man tänka sig att göra ett kort stopp vid barnhemmet.

Lite nervöst var det när personalen gläntade på dörren till barnens sovsal. Han var ett och ett halvt år nu. Skulle han känna igen Tusse? Sin pappa?
- Dom sover nu, sa den kvinnliga föreståndaren och öppnade dörren försiktigt.
Det var ca 10 bäddar i salen och alla sov utom en. Längst ner i salen stod han i spjälsängen med utsträckta armar och sken som en solstråle. Han väntade på pappa! Undras om någon sagt att Tusse skulle komma? Who knows?

Rättegången

Efter drygt fem veckor i olika häkten och fängelser, blev det äntligen förhandlingar i tingsrätten. Tusse anklagades för följande handlingar:

- Han var fast anställd som underbefäl i försvaret och kunde sitta inne med militära hemligheter.
- Som fast anställd måste han skriva till Kungl.Maj:t och anhålla om tillstånd för att över huvud taget få åka utomlands.
- En förhöjd beredskap rådde i Sverige julen 1963, då Tusses regemente hade placerats på Gotland med skarpladdade vapen. Inga permissioner beviljades.
- Polisen hade brutit upp skåpet på militärförläggningen och konstaterat att Tusses handeldvapen fanns kvar i skåpet vilket torde varit till Tusses fördel.

Tusse fick sparken från militärmusiken med omedelbar verkan! Smita från vaktparaden gör man minsann inte ostraffat! Tänk, hur skulle det se ut om alla gjorde det?

Mycket lättad lämnade Tusse rättssalen som en fri man.

När Tusse något år senare spelade med EE fick han höra av två gästande Amerikanska musiker att Maffian hade spöat upp en barpianist ute på Long Island för han inte ville spela begärda låtar! Hmm…